

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3057/2023
28.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Славиша Миљуш, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4645/22 од 28.03.2023. године, у седници одржаној 28.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4645/22 од 28.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4645/22 од 28.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П1 9/2020 од 05.08.2022. године, ставовима првим и другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име увећане зараде по основу сменског рада за период од јануара 2017. године, закључно са јануаром 2020. године и на име увећане зараде по основу прековременог рада за период од јуна 2017. године закључно са августом 2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке, као и да на досуђене износе за тужиљу изврши уплату припадајућих доприноса и пореза надлежним фондовима по стопи и основици на дан уплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4645/22 од 28.03.2023. године, укинута је првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев

тужиље да на износе увећане зараде за сменски и прековремени рад тужени за тужиљу изврши уплату припадајућих пореза надлежним фондовима по стопи и основици на дан уплате и одбачена је тужба у том делу, док је је у преосталом делу потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Врховни суд је на основу члана 404, Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. У конкретном случају, предмет тужбеног захтева тужиље је да се обавезе тужени да на име увећане зараде по основу сменског рада и на име увећане зараде по основу прековременог рада исплати појединачне износе, као и да на износе увећане зараде за сменски и прековремени рад тужени за тужиљу изврши уплату припадајућих пореза и доприноса надлежним фондовима. О основаности тужбеног захтева одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке овог суда као и одлуке нижестепених судова, којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се

тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Тужба у овој правној ствари је поднета 03.02.2020. године, ради накнаде исплате, а вредност предмета спора означена је у износу од 120.250,80 динара.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужиља тужбом тражи заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ да се тужени обавезе да на износе увећане зараде за сменски и прековремени рад за тужиљу изврши уплату припадајућих доприноса надлежним фондовима по стопи и основици на дан уплате, то ни ревизија тужиље није дозвољена. У конкретном случају ради се о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става један овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2).

Ревизијом се оспорава и правилност другостепене одлуке којом је, одлучујући о жалби тужиље, укинута првостепена пресуда и одбачена тужба у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да на износе увећане зараде за сменски и прековремени рад тужени за тужиљу изврши уплату припадајућих пореза надлежним фондовима по стопи и основици на дан уплате.

Такође, нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је је другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака. Цитирана одредба садржи и део који захтева да другостепени суд усвоји жалбу, укине првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака, што значи мериторно окончање спора. Решењем којим се одбацује тужба не одлучује се о тужбеном захтеву. Зато ревизија није дозвољена, о чему је усвојен закључак на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.06.2020. године.

Наиме, када је другостепени суд по члану 403. став 2. тачка 3. ЗПП укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу, по врсти одлуке то је учињено решењем и у тим случајевима је елиминисана примена поменуте одредбе закона, јер се тада о ревизији одлучује применом члана 420. ЗПП. Према томе, како у конкретној ситуацији ревизија не би била дозвољена ни против правноснажне пресуде, то ревизија тужиље није дозвољена против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, у смислу одредбе члана 420. став 1. и 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 413, у вези са чланом 420. став 6. ЗПП.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић